

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **JARNETTE RÉCLAME, spol. s r. o., IČO 25679619,**
sídlem Polská 1673/13, Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, Odbor stavební,**
sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018, č. j. MHMP
1288915/2018, sp. zn. S-MHMP 460754/2018/STR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018, č. j. MHMP 1288915/2018, sp. zn. S-MHMP 460754/2018/STR, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí úřadu Městské části Praha 4, Odboru stavebního ze dne 20. 12. 2017, č. j. P4/157848/17/OST/VOLR, sp. zn. P4/129144/17/OST/VOLR, kterým byla dle § 51 odst. 3 s. ř. zamítnuta žádost žalobce o změnu v užívání dvou dočasných staveb pro reklamu na pozemku parc. č. X v k. ú. X, spočívající v prodloužení doby jejich trvání, do 10. 8. 2020.
2. Žalobce poukázal na to, že opatřením Odboru výstavy úřadu městské části Praha 4 (dále jen stavební úřad) ze dne 5. 2. 2008 č. j. P4/27588/08/OST/HORA/2661, sp. zn. P4/2661/2008/OST/HORA byl žalobci vydán územní souhlas a souhlas s provedením ohlášení staveb pro reklamu umístěných na pozemku parc. č. X v k. ú., X, a to jako stavby dočasné s lhůtou jejího trvání do 30. 1. 2012. Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2013 č. j. P4/077072/13/OST/NOSA, sp. zn. P4/112541/12/OST/HORA byla prodloužena doba trvání staveb pro reklamu do 8. 10. 2017. Stavební úřad uvedené stavby posuzoval i z hlediska jejich souladu s platným územním plánem a neshledal, že by stavba byla umístěna v rozporu s platným územním plánem. Přesto žalovaný napadeným rozhodnutím další žádost o prodloužení doby trvání staveb pro reklamu zamítl s tím, že jedním z důvodů byla i skutečnost, že stavba je v rozporu územním plánem. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán 1. stupně nezjistil řádně skutkový stav věci, vycházel z nesprávné aplikace platného územního plánu hl. m. Prahy a nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (dále jen PSP), bylo vydáno v rozporu s legitimním očekáváním žalobce a žalovaný se navíc nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, příp. se vypořádal rozporuplně, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
3. V první žalobní námitce žalobce namítá nesprávnou aplikaci ustanovení § 51 odst. 3 s. ř. a vytýká stavebnímu úřadu, že důvod pro zamítnutí žádosti shledal v tom, že žadatel nedoložil nájemní smlouvu s vlastníkem dotčeného pozemku a některá stanoviska dotčených správních orgánů. Současně stavební úřad uvedl, že k odstranění nedostatku nevyzýval, neboť shledal skutečnosti, které brání žádosti vyhovět. Po té dospěl k závěru, že žádost je v rozporu s územním plánem a PSP a následně v rozporu s obsahem spisu uvedl, že žádost projednal s účastníky řízení, ačkoliv tomu tak nebylo. Žalobce namítl, že pokud stavební úřad postupoval uvedeným způsobem, měl žádost zamítnout věcně, nikoli způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí. Dle žalobce je zřejmé, že prováděl stavební úřad dokazování a na základě zjištěných skutečností, žádost věcně posoudil. Žalobce namítá, že z napadeného rozhodnutí nadále není zřejmé, jaká konkrétní skutečnost byla důvodem pro zamítnutí žádosti dle § 51 odst. 3 s. ř., když orgán 1. stupně odkazuje i na nesoulad staveb s územním plánem a žalovaný tuto skutečnost shledává v rozporu s tzv. PSP.
4. Žalobce dále namítá, že stavební úřad pochybil, pokud uvedl, že stavebník neprokázal soulad s ustanovením § 39 odst. 1 písm. a) odst. 2 a 3 pražských stavebních předpisů, když nedoložil stavebně technický průzkum prokazující, že stavba je v dobrém technickém stavu, který bude trvat po celou nově požadovanou dobu trvání stavby. Žalobce poukázal na to, že již v odvolání namítl, že v případě stavby pro reklamu – reklamního zařízení lze uvedenou skutečnost zjistit ohledáním na místě a vzhledem k provedení stavby před 10 lety, je nepochybné, že neuplynula životnost takovéto stavby. Dospěl-li stavební úřad

k jinému závěru, měl žalobce vyzvat k doplnění žádosti a umožnit mu odstranit mu tento nedostatek. Pokud tak neučinil, nemohlo to být důvodem k zamítnutí žádosti dle § 51 odst. 3 s. ř.. Žalovaný se s tímto odvolacím důvodem vůbec nevypořádal, respektive v této části dal sice žalobci za pravdu, avšak setrval na posouzení, že důvodem pro postup dle ustanovení § 51 odst. 3 byl nesoulad s územním plánem a ustanovením § 78 odst. 2 pražských stavebních předpisů. Toto vypořádání žalobce nepovažuje za správné, když z rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byl i nesoulad s PSP.

5. Žalobce dále poukazuje na to, že již v odvolání uvedl nesouhlas s posouzením stavebního úřadu ohledně nesouladu stavby s územním plánem, k čemuž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stavby pro reklamu znemožňují kvalitu rozrůstající zeleně a brání jejímu dalšímu růstu a rozšiřování, z čehož vyšel i stavební úřad a posoudil stavbu jako stavbu, která je v rozporu s územním plánem. Žalobce však poukazuje na to, že žalovaný hned na další straně uvedl závěr zcela opačný, když část odvolání týkající se posouzení stavby v souladu s platným územním plánem shledal důvodnou. Žalobce také zdůraznil, že žalovaný shledal důvodnou námitku žalobce, v níž poukazoval na to, že vzhledem k měřítku územního plánu nelze jednoznačně a přesně určit, v jaké ploše se vlastně stavby pro reklamu nachází. Jestliže není jednoznačně, ve které funkční ploše se stavby nacházejí, nelze je považovat za stavby v rozporu s územním plánem. Žalobce proto namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, vzájemný rozpor některých argumentů, když nevyvrátilo pochybnosti žalobce o tom, jaké konkrétní důvody byly relevantními pro zamítnutí žádosti. Žalobce se tak pouze může domnívat, že jediným důvodem pro postup dle § 51 odst. 3 je nesoulad staveb pro reklamu s ustanovením § 78 odst. 2 pražských stavebních předpisů.
6. K uvedenému nesouladu s ustanovením § 78 odst. 2 pražských stavebních předpisů uvedl stavební úřad, že se jedná o dvě samostatné stavby (stavební úřad nesprávně uvedl, že se jedná o reklamní zařízení) umístěné v těsné vzdálenosti a není mezi nimi požadovaný odstup 100 m. Žalobce dále namítá, že stavby jsou provedeny tak, že k sobě bezprostředně přiléhají a mohou tak tvořit jednu výlepovou plochu. Je tedy nutno aplikovat ustanovení § 77 odst. 3 nařízení pražských stavebních předpisů, dle kterého stavby pro reklamu, které společně vytvářejí jeden celek nebo mohou být jako jeden celek vnímány, se pro účely ustanovení § 77 – 82 považují za jedinou stavbu pro reklamu. V takovém případě se tedy potom ustanovením § 78 odst. 2 neuplatní. Žalovaný se s tím ale nevypořádal přezkoumatelným způsobem. Žalobce ale zdůrazňuje, že právě skutečnost, že obě stavby mají samostatnou konstrukci, což konstatoval i žalovaný, má za následek, že se jedná o dvě samostatné stavby a nikoli stavbu jedinou. V daném případě ale není vyloučeno, aby stavby tvořily vizuálně jednu reklamní plochu, když navíc jednu reklamní plochu tvoří. Žalovaný se ale s touto námitkou vůbec nevypořádal a bez dalšího pouze odkázal na zachycení staveb v aplikaci Google maps, z níž však nevyplývá, kdy byla pořízena. Dle uvedených předpisů ale postačí, že stavby pro reklamy mohou být vnímány jako jeden celek, když dle žalobce nestačí, aby žalovaný v argumentaci uvedl pouze to, že ustanovení nelze aplikovat, neboť mezi stavbami je jasně patrná mezera. Žalovaný by pak ale musel jednoznačně uvést jaká velikost „mezery“ mezi jednotlivými bezprostředně na sebe navazujícími stavbami pro reklamu je ještě pro možnost aplikace § 77 odst. 3 pražských stavebních předpisů přijatelná a jaká již nikoli. V daném případě obě stavby pro reklamu tvoří jednu reklamní plochu a proto žádné „mezery“ nejsou viditelné. Žalobce připojil fotodokumentaci jako přílohu

odvolání, tento důkaz ale žalovaný vůbec neprovedl, respektive se s ním vůbec nevypořádal. Žalobce zdůraznil, že vzhledem k tomu, že u orgánu prvního stupně nebylo provedeno ústní jednání a žalobce se s důvody zamítnutí své žádosti mohl seznámit až v prostřednictvím odůvodnění orgánu prvního stupně, nemohl tento důkaz uplatnit dříve.

7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobou jako nedůvodnou zamítl, neboť se s námitkami uvedenými v podané žalobě zabýval v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že skutečnost, že žalobce nedoložil stavebně technický průzkum prokazující, že stavba je v dobrém technickém stavu, nebylo důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce, tím byl rozpor s PSP a dále rozpor s územním plánem. K poslední námitce pak uvedl, že trvá na tom, že se jedná o dvě stavby pro reklamu, které byly společně povoleny. Reklamní plochy na sebe nenavazují a stavby nemají společnou konstrukci. Z veřejně přístupných ortofotomap vyplývá, že stavby pro reklamu neslouží jako jeden celek, tedy jsou na nich vylepeny dvě rozdílné reklamy. I s touto námitkou se vypořádal v napadeném rozhodnutí. Závěrem pak zdůraznil, že žalobci pak bylo od počátku užívání stavby známo, že se jedná o stavbu dočasnou, jejichž užívání je omezeno pevně stanoveným termínem. Žádný právní předpis mu přitom negarantuje právní nárok na prodloužení doby užívání stavby, které je možné mj. pouze u staveb odpovídajících svým charakterem předpokládaným záměrům obecně závazné územně plánovací dokumentace, a dále musí být předmětná stavba v souladu s obecnými požadavky na výstavbu (PSP), což tato stavba nesplňuje.
8. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť ani na výzvu soudu žádný z účastníků nařízení jednání nepožadoval, a proto soud v souladu s ustanovením § 51 dospěl k závěru, že s tímto postupem účastníci souhlasí.
9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že stavební odbor vydal dne 5. 2. 2008 územní souhlas a souhlas s provedením ohlášené stavby, ve kterém byla stanovena lhůta trvání stavby do 31. 7. 2012 a dne 11.9.2013 rozhodnutí o změně v užívání stavby, ve kterém byla stanovena lhůta trvání staveb pro reklamu do 8. 10. 2017. Dne 4. 10. 2017 byla žalobcem oznámena změna v užívání stavby, spočívající v prodloužení doby trvání stavby do 10. 8. 2020. Stavební úřad rozhodl usnesením, že změnu v užívání projedná v řízení. Mezitím povolená lhůta trvání stavby již ale uplynula, stavební úřad tak zahájil řízení o odstranění stavby. Podané oznámení o změně užívání tak bylo dále požadováno za žádost o povolení změny v užívání. Dne 20. 12. 2017 vydal stavební úřad rozhodnutí o zamítnutí žádosti o změnu v užívání dočasné stavby spočívající v prodloužení lhůty trvání stavby do 10. 8. 2020, kterou stavební úřad eviduje jako: 2 kusy staveb pro reklamu jednostranných neosvětlených vzájemně prisazených k sobě, s rozměrem reklamního panelu 5,10 x 2,40 m, umístěných vpravo ve směru jízdy do X při komunikaci X, za kruhovým objezdem komunikace X, X na pozemku parc. č. X v k. ú. X. Stavební úřad uvedl, že zjistil, že územní souhlas a souhlas s provedením ohlášené stavby, ve kterém byla stanovena lhůta trvání stavby do 31. 7. 2012 a rozhodnutím o změně v užívání stavby, ve kterém byla stanovena lhůta trvání do 8. 10. 2017, tato již uplynula a stavba doposud nebyla odstraněna. Dále konstatoval, že žadatel nedoložil žádnou nájemní smlouvu s vlastníky pozemku, že nebyla předložena závazná stanoviska a vyjádření MHMP, Odbor životního prostřední a nebyla a předložena ani žádná stanoviska a vyjádření u MČ Praha 4, Odbor životního prostředí a dopravy. Stavební úřad poukázal na uvedené nedostatky, avšak dospěl k závěru s odkazem na ustanovení § 51 odst. 3 s. ř. ve

spojení s ustanovím § 6 odst. 2 s. ř., že není nutné vyzývat vlastníka stavby k odstranění nedostatků žádosti o změnu užívané předmětné stavby, protože mu byly zřejmé okolnosti, kvůli kterým nelze žádosti vyhovět.

10. V souladu s ustanovením § 127 stavebního zákona odbor stavební přezkoumal změnu v užívání dočasné stavby a její dopady z hlediska jejího souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkony územního plánování, s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy (§ 126 odst. 3 staveb. zákona) a dospěl k závěru, že:

- oznámení změny v užívání stavby ze dne 4. 10. 2017 podala spol. v zastoupení L. V., k podání nebylo přiloženo žádné zmocnění, proto bylo doručováno rozhodnutí přímo vlastníkov
- navrhovaná změna v užívání dočasné stavby není v souladu s obecnými požadavky na výstavbu zohledněnými v nařízení č. 10/2016 Sb., kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hl. m. v Praze (PSP), neboť:
  - není prokázáno, že stavba je v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 písm. a) odst. 2 a 3 PSP, neboť nebyl předložen stavebně technický průzkum prokazující, že stavba je v dobrém stavebně technickém stavu, který bude trvat i celou nově požadovanou dobu trvání dočasné stavby
  - stavba je v rozporu s ustanovením § 78 odst. 2 PSP, neboť se jedná o dvě samostatná reklamní zařízení umístěná v těsné vzdálenosti, respektive menší vzdálenosti než 100 m, a to po jedné straně komunikace a dále konstatoval, že stavba je v souladu s ustanovením § 78 odst. 1, odst. 3, odst. 4 a odst. 5 PSP i v souladu s ustanovením § 4 vyhlášky č. 398/2009 Sb.

11. K souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkony územního plánování s odkazem na ustanovení § 126 odst. 3 stavebního zákona uvedl, že obecně platí, že územní plán se reklamními zařízeními ani stavbami pro reklamu nezabývá, stavby pro reklamu nejsou zahrnuty mezi vyjmenovaná funkční využití, která pro regulaci v jednotlivých funkčních plochách stanoví vyhláška č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „územní plán“), oddíl 3, odst. 11 přílohy č. 1, kterým je stanoveno, že stavby a zařízení, která funkčnímu využití území neodpovídají, nelze umístit a rovněž nelze povolit užívání staveb v rozporu stanoveným funkčním využitím. Stanovení přípustného a nepřípustného využití plochy v územním plánu však nemůže nikdy postihnout všechny záměry, o jejichž umístění, povolení či změnu může žadatel požádat. Podle současného územního plánu se stavba nachází na pozemku s funkčním využitím ZMK – zeleň městská krajina, zeleň s rekreačními aktivitami, které podstatně nenarušují přírodní charakter území. Dále pak uvedl, že stavby pro reklamu ani reklamní zařízení nejsou zahrnuty mezi vyjmenovaná funkční využití, která pro regulaci v jednotlivých funkčních plochách užívá územní plán stavebního úřadu hl. m. Prahy. Dle posouzení UZR MHMP stavba pro reklamu neodpovídá funkčnímu využití plochy ZMK – zeleň městská krajina, jež je určena pro zeleň s rekreačními aktivitami, které podstatně nenarušují přírodní charakter území.

Nejedná se sice o umístění nové stavby, ale o povolení změny v užívání, která již byl v území povolena. Stavební úřad má za to, že plocha ZMK má funkci ochrannou, zatímco požadovaná stavba má funkci reklamní, obě funkce spolu nijak nesouvisí a jsou vzájemně neslučitelné, tedy nekompatibilní. Předmětná stavba pro reklamu dnes znemožňuje údržbu rozrůstající zeleně a brání jejímu dalšímu růstu. Pokud by byla plocha, kterou stavba zabírá nahrazena stromy a keři, byla by uvedena funkce zeleně posílena. Proto stavební úřad dospěl k závěru, že stavba již není v souladu s územním plánem. Závěrem pak dospěl k závěru, že z důvodu nesouladu s Pražskými stavebními předpisy postupoval dle ustanovení § 51 odst. 3 s. ř. a v souladu se zásadou procesní ekonomie bez dalšího dokazování rozhodl o zamítnutí žádosti.

12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu doplnil a ve kterém uvedl v podstatě shodné námitky jako nyní v podané žalobě.
13. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a následně se ztotožnil se závěry stavebního úřadu, když souhlasil s tím, že předmětná stavba pro reklamu je v rozporu s PSP a užití ustanovením § 51 odst. 3 neshledal jako chybné. Souhlasil i se závěrem, že není prokázáno, že stavba je v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 písm. a) PSP a v rozporu s ustanovením § 78 odst. 2 PSP a není v souladu s územním plánem. Žalovaný uvedl, že u staveb nevyjmenovaných v regulativech platného územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy je nutné posoudit slučitelnost jejich funkce s hlavním využitím území stanovením územním plánem pro danou plochu a vzájemná slučitelnost funkcí staveb musí být prokázána s ohledem na charakter území, zejména z důvodu omezení střetů vzájemně neslučitelných funkcí. V případě povolení změny takové stavby musí být v žádosti prokázáno a odůvodněno, že je její funkce kompatibilní s hlavními funkcemi staveb ve funkční ploše a příp. v plochách navazujících a nesnižuje kvalitu prostředí dané lokality. Žalovaný pak konstatoval, že vzhledem k tomu, že stavební úřad v minulosti předmětnou stavbu pro reklamu v daném místě posoudil z hlediska územního plánu se závěrem, že je v daném místě s platným územním plánem v souladu, nelze nyní v řízení vedeném pro změnu v užívání této stavby označit tuto stavbu v daném místě, kde nedošlo od doby jejího umístění a povolení k žádné podstatné změně v území za stavbu, která je s předepsaným funkčním využitím monofunkční plochy zeleně ZMK v nesouladu, čili zcela v souladu s hlavním ÚPN a brát tuto skutečnost jako podpůrný argument pro zamítnutí rozhodnutí v dané věci. Pokud je stavba umístěna na rozhraní dvou ploch, není tedy vzhledem k měřítku územního plánu možné přesně určit, v jaké ploše se vlastně stavba pro reklamu nachází. Žalovaný pak konstatoval, že i v příp. kdyby byla předmětná stavba v souladu s územním plánem, nebylo by možné povolit změnu v užívání stavby spočívající v prodloužení její doby pro rozpor s PSP. Závěrem se pak vyjádřil k tvrzenému rozporu stavby s ustanovením § 78 PSP a zcela se ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, že stavba nesplňuje požadavky tohoto ustanovení, neboť se jedná o dvě stavby, náplň výlepových ploch spolu nesouvisí a jejich vzdálenost je prokazatelně menší než 100 m.
14. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

15. Žalobce nejprve namítl nesprávnou aplikaci ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu, podle kterého *„je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne“*. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že správní orgán prvního stupně nemohl toto ustanovení aplikovat, neboť ačkoli jako důvod pro zamítnutí žádosti shledal to, že žadatel nedoložil nájemní smlouvu s vlastníkem dotčeného pozemku a některá stanoviska dotčených správních orgánů, k odstranění nedostatku jej nevyzýval, neboť shledal skutečnosti, které brání žádosti vyhovět.
16. Tuto námitku soud důvodnou neshledal, neboť z prvostupňového rozhodnutí je patrné, že stavební úřad v rozhodnutí na straně 2 pouze konstatoval, jaké byly připojeny doklady k podanému návrhu a jaké skutečnosti v průběhu řízení zjistil. Přitom lze dát za pravdu žalobci, že skutečně konstatoval, že vlastník stavby nepředložil žádnou nájemní smlouvu, že nebyla předložena závazná stanoviska a vyjádření MHMP, odbor životního prostředí a nebyla předložena závazná stanoviska a vyjádření ÚMČ Praha 4, odbor životního prostředí a dopravy. Následně však stavební úřad výslovně konstatoval, že nájemní smlouvu po vlastníku stavby nepožadoval z důvodu, že mu byly zřejmé jiné okolnosti, kvůli kterým nelze žádosti vyhovět a které podrobně v rozhodnutí odůvodnil. Tento postup je dle soudu zcela v souladu s ustanovením § 51 odst. 3 správního řádu, které je možno aplikovat právě za situace, kdy jsou splněny uvedené předpoklady, které u stavebního úřadu při projednávání žádosti žalobce nastaly. Těmito okolnostmi bylo zjištění, že navrhovaná změna není v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, tedy s Pražskými stavebními předpisy, a že stavba pro reklamu neodpovídá funkčnímu využití plochy ZMK – zeleň městská a krajinná. Ze spisu není patrné, že by stavební úřad prováděl ve věci dokazování, naopak soud zjistil, že stavební úřad na základě výše uvedených zjištěných okolností bez provedení dokazování žádost o změnu v užívání dočasné stavby zamítl. Pokud tedy za této situace stavební úřad žalobce k odstranění vad podané žádosti doplněním podkladů nevyzval, nelze v jeho postupu spatřovat nezákonnost.
17. Soud neshledal důvodnou ani námitku, ve které žalobce namítá, že není zřejmé, jaká konkrétní skutečnost byla důvodem pro zamítnutí žádosti § 51 odst. 3 s. ř., když orgán prvního stupně odkazuje i na nesoulad staveb s územním plánem a žalovaný důvod zamítnutí žádosti shledal v rozporu s tzv. Pražskými stavebními předpisy. Jak soud již výše uvedl, stavební úřad shledal jako okolnosti, kvůli kterým nebylo možné žádosti vyhovět, zjištění, že navrhovaná změna není v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, tedy s Pražskými stavebními předpisy, a že stavba pro reklamu neodpovídá funkčnímu využití plochy ZMK – zeleň městská a krajinná. Žalovaný pak na základě podaného odvolání, názor stavebního úřadu korigoval, když dospěl k závěru, že *„vzhledem k tomu, že stavební úřad v minulosti předmětnou stavbu pro reklamu v daném místě posoudil z hlediska územního plánu se závěrem, že je v daném místě s platným územním plánem v souladu, nelze nyní v řízení vedeném pro změnu v užívání této stavby označit tuto stavbu v daném místě, kde nedošlo od doby jejího umístění a povolení k žádné podstatné změně v území za stavbu, která je s předepsaným funkčním využitím monofunkční plochy zeleně ZMK v nesouladu, čili zcela v souladu s hlavním ÚPn a brát tuto skutečnost jako podpůrný argument pro zamítnutí rozhodnutí v dané věci.“* K této argumentaci pak dodal, že *„pokud je stavba umístěna na rozhraní dvou ploch, není tedy vzhledem k měřítku územního plánu možné přesně určit, v jaké ploše se vlastně stavba pro reklamu nachází.“* Žalovaný na uvedené navázal logickým závěrem, že i v případě kdyby byla předmětná stavba v souladu s územním plánem, nebylo by možné povolit změnu v užívání stavby spočívající v prodloužení jejího trvání pro rozpor s PSP. Z uvedeného je jednoznačně patrný důvod, pro který byla žádost zamítnuta

a vzhledem k tomu, že na řízení před oběma správními orgány je nutné nahlížet jako na jeden celek, považuje soud uvedené závěry za srozumitelné, učiněné zcela v souladu obsahem správního spisu.

18. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že pokud byla žádost zamítnuta i z důvodu, že stavebník neprokázal soulad s ustanovením § 39 odst. 1 písm. a) odst. 2 a 3 pražských stavebních předpisů, když nedoložil stavebně technický průzkum prokazující, že stavba je v dobrém technickém stavu, který bude trvat po celou nově požadovanou dobu trvání stavby, nemohl stavební úřad postupovat podle § 51 odst 3 správního řádu.
19. Městský soud již výše citoval ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu, dle kterého *„je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne“*. Podstatné pro to, aby správní orgán mohl dle tohoto ustanovení postupovat, je zjištění konkrétní skutečnosti, která znemožní žádosti vyhovět. Touto skutečností, jak soud již výše uvedl, bylo zjištění správního orgánu o rozporu stavby s ustanovením § 78 odst. 2 Pražských stavebních předpisů, což potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Dle soudu tak postačí k zamítnutí žádosti podle § 51 odst. 3 správního řádu zjištění pouze jedné zásadní skutečnosti, která znemožní vyhovění žádosti, a ta v řízení zjištěna byla. I pokud by žalobce byl vyzván k odstranění vad a případně prokázal dobrý technický stav stavby, nemohlo by to nic změnit na závěru obou správních orgánů o tom, že stavby jsou v rozporu s ust. § 78 odst. 2 Pražských stavebních předpisů.
20. Soud pro úplnost uvádí, že se již dále nezabýval námitkami, ve kterých žalobce nesouhlasí s posouzením stavebního úřadu ohledně nesouladu stavby s územním plánem, neboť jak již soud výše uvedl, dal žalovaný žalobci v napadeném rozhodnutí v této části za pravdu a nadále nesoulad stavby s územním plánem za důvod pro zamítnutí žádosti nepovažoval.
21. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že zásadním důvodem, pro který byla žádost zamítnuta, je rozpor stavby pro reklamu s ustanovením § 78 odst. 2 nařízení č. 10/2006 Sb. hl.m. Prahy.
22. Podle ustanovení § 78 odst. 2 PSP *„nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, musí být vzájemný odstup mezi jednotlivými samostatně stojícími stavbami pro reklamu nebo samostatně stojícími reklamními a informačními zařízeními s plochou panelu větší než 4 m² v metrech roven nejméně trojnásobku plochy panelu větší z těchto staveb nebo zařízení v metrech čtverečních, ne však méně než 100 m, vždy po jedné straně pozemní komunikace. Ustanovení se nevztahuje na stavby a zařízení, jsou-li určeny ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu, nebo označují-li konkrétní provozovnu nebo budovu instituce; tyto musí být umístěny na pozemku stavby, kterou označují, nebo v její bezprostřední blízkosti.“*
23. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se jedná o dvě samostatné stavby umístěné v těsné vzdálenosti a není mezi nimi požadovaný odstup 100 m a namítá, že stavby jsou provedeny tak, že k sobě bezprostředně přiléhají a mohou tak tvořit jednu výlepovou plochu.

24. Žalobce je přesvědčen o tom, že je nutno aplikovat ustanovení § 77 odst. 3 nařízení pražských stavebních předpisů, dle kterého „*Stavby pro reklamu nebo reklamní či informační zařízení, které společně vytvářejí jeden celek nebo mohou být jako jeden celek vnímány, se pro účely § 77 až 82 považují za jedinou stavbu pro reklamu nebo reklamní či informační zařízení.*“ Přitom namítá, že se jedná o dvě samostatné stavby a není vzhledem k bezprostřední blízkosti obou staveb pro reklamu vyloučeno, aby tvořily vizuálně jednu reklamní plochu, kterou dle žalobce opravdu tvoří.
25. Žalovaný se zabýval posouzením stavby s ohledem na znění ustanovení § 77 odst. 3 PSP a uvedl, že se jedná o dvě stavby, každá stavba pro reklamu má samostatnou konstrukci a samostatnou reklamní plochu. Stavby nemají společnou konstrukci ani navazující reklamní plochy (je mezi nimi patrná mezera). Dále uvedl, že náplň výlepových ploch spolu nesouvisí, uvedený soubor staveb není vnímán jako celek a jejich vzdálenost je prokazatelně menší než 100 m. Z těchto důvodů podle něj stavby nesplňují ustanovení § 78 odst. 2 PSP.
26. Soud má za to, že závěr žalovaného odpovídá učiněným zjištěním, když z připojené fotodokumentace je patrné, že se jedná o soubor staveb pro reklamu, který není možné vnímat jako jeden celek. Cílem ustanovení § 78 odst. 2 PSP je zabránit sdružování staveb pro reklamu a reklamních a informačních zařízení s cílem obcházení smyslu regulace, když smyslem regulace staveb sloužících pro reklamu je zabránit nepřiměřené expozici městského prostředí stavbami pro reklamu a reklamními zařízeními a nastavit jejich základní standard, aniž by ale byla omezena rozumná míra informační náplně veřejného prostoru. Závěr žalovaného o rozporu stavby s tímto ustanovení proto soud považuje za učiněný zcela v souladu s vyčteným smyslem regulace reklamy i s citovanými ustanoveními Pražských stavebních předpisů.
27. Městský soud pak považuje za nutné s ohledem na předmět řízení také zdůraznit, že nelze hovořit o legitimním očekávání, že územní souhlas s umístěním stavby bude pokračovat, neboť šlo od počátku o stavbu dočasnou s přesně vymezenou dobou trvání souhlasu. Proto ani námitku, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s jeho legitimním očekáváním neshledal důvodnou.
28. Městský soud v Praze po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
29. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu